

[Niels Ravn.]

sådan størrelse, at vi kan fastholde den del af landbougdommen, som vi vel er enige om skal og bør fastholdes på landet.

Så tog det ærede medlem hr. Aage Fogh ordet og kom ind på den tidligere diskussion om, hvorvidt den finansiering, der her er tale om, kan foretages ad private kanaler i stedet for gennem statsfinansiering. Jeg havde jo en diskussion med det ærede medlem, da vi sidst behandlede denne lovgivning, hvor jeg konfronterede det ærede medlem med hans udtalelser i realkreditkommissionen. Det ærede medlem var dengang ikke hjemme, mente i alt fald ikke, det på daværende tidspunkt var aktuel politik. Han sagde som i dag, at ad åre burde man vende tilbage til privat finansiering, men i den aktuelle situation var det nødvendigt at fastholde statsfinansiering. Nu har det ærede medlem igen her i dag været oppe at give udtryk for det samme: principiel fastholden ved udtalelsen fra realkreditkommissionen gående ud på privat finansiering en dag ad åre, men i den aktuelle situation fortsat statsfinansiering.

Når vi nu betænker de grænser, der her er tale om, de 15 ha eller 20 000 kr.s grundværdi — jeg citerer igen det ærede medlem hr. Carl Petersen — kan man vist, hvis den rigtige udvikling kommer i gang, forvente, at så er der ikke ret mange flere tilbage af de brug, der her er tale om. Hermed har jeg for så vidt også svaret den højtærede landbrugsminister, der sagde, at jeg havde udtalt, at den højtærede landbrugsminister havde erkendt, at disse brug skulle forsvinde. Jeg har måske ikke brugt udtrykket erkendt, men jeg har citeret den højtærede landbrugsminister, der efter Husmandshjemmets referat havde udtalt, at vi stiler efter en mindstestørrelse på 25-30 tdr. land middelgod jord. Den højtærede landbrugsminister stiler så i alt fald efter, at hovedparten af de brug, der her er tale om, skal forsvinde — så lad os sige det.

Så endelig en ganske kort bemærkning til det ærede medlem hr. Chr. Rasmussen. Det er nu anden gang i dag, jeg må høre, at jeg holdt den samme tale. Når man holder en tale, som viser sig at være den rigtige tale, en tale, der er i overensstemmelse med udviklingen, så må det ærede medlem undskylde, at så fortsætter vi med

at holde den tale, indtil vi bliver så mange — og udviklingen tyder på, at det ikke kan være så længe — at vi kan gennemføre de synspunkter, denne tale gennem år har givet udtryk for — og det kan vi kun være tilfreds med.

Aage Fogh: Må jeg sige til det ærede medlem hr. Søren Jensen, at forklaringen på, at vi ikke er kommet nærmere mod det mål, jeg har talt om nogle gange, er den ganske simple, at man inden for indkøbsforeningernes nuværende ledelse var bange for at arbejde med obligationer, som der jo er kurs på. Hvorfor? Jo, fordi man fra bankers og kreditforeningers side havde sagt til dem: hvis I nu får så og så mange millioner kroner — skal vi sige til en kurs af 80 — og kursen så stiger, hvilket vil sige, at renten falder, så kommer alle lånerne og afleverer pengene og siger: nu skal I have tak, nu vil vi betale dem af. Så ligger man med millionerne. Hvad skal man så gøre? Det var man bange for.

Hvordan har man ordnet det i realkreditinstituttet? På en meget nemmere måde, for realkreditinstituttet har ganske simpelt sagt: når I engang har fået pengene til den og den kurs, kan I godt betale af, men det bliver til dagens kurs. Så er der ingen risiko. Det var, så vidt jeg kan se, den daværende ledelse af indkøbsforeningerne ikke klar over, men det er helt klarlagt nu, at sådan er teknikken, og den kan bruges — så er der ingen risiko. Derfor håber jeg stadig på, at man skal komme tilbage til det standpunkt, for det er helt urimeligt, at indkøbsforeningerne skal stilles over for en smålig kritik fra venstres og de konservatives side af, at de arbejder med statspenge. Jeg kan da godt se, at de har lidt fordel af det, men det er så lidt, at hvis de kunne få pengene i det fri marked, under friere forhold, ville meget være vundet.

Det ærede medlem hr. Niels Ravn talte igen om alt det i landbruget, der skal forsvinde, og alt det dér. Det er muligt, det ærede medlem har ret; jeg tør ikke benægte det. Jeg ved ikke, hvordan udviklingen bliver; men jeg ved, at hvis vi får det ud af vor indtræden i de seks, som vi venter, bliver der ikke baggrund for, at der skal forsvinde 51 000 landbrug i Danmark. Jeg ved også, at man, hvad teknik angår, kunne